

ECLI:NL:CRVB:2012:BY6460

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	14-12-2012
Datum publicatie	18-12-2012
Zaaknummer	11-4068 ZW
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Beëindiging Zw-uitkering. Als "zijn arbeid" geldt tenminste één van de in het kader van de WIA-beoordeling genoemde functies. Het onderzoek dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt is voldoende zorgvuldig geweest en de bevindingen en conclusies van dat onderzoek kunnen het bestreden besluit kunnen dragen. Aan de omstandigheid, dat appelland over een WSW-indicatie beschikt kan niet de waarde worden toegekend die appelland daaraan toegekend zou willen zien.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

11/4068 ZW

Centrale Raad van Beroep

Enkelvoudige kamer

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo van 25 mei 2011, 10/1328 (aangevallen uitspraak)

Partijen:

[A. te B.] (appelland)

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Datum uitspraak: 14 december 2012

PROCESVERLOOP

Namens appelland heeft mr. Ph.C. Kleyn van Willigen hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Het geding is ter behandeling aan de orde gesteld op de zitting van 23 november 2012. Partijen zijn, met bericht, niet verschenen.

OVERWEGINGEN

1.1. Appelland heeft zich vanuit een situatie dat hij uitkering ontving op grond van de Werkloosheidswet op 14 december 2009, ziek gemeld met rug-, oog- en psychische klachten. Aan appelland is een uitkering ingevolge de Ziektewet (ZW) toegekend met ingang van 14 december 2009. Appelland is op 23 augustus

2010 door een verzekeringsarts onderzocht en per 30 augustus 2010 geschikt geacht in de zin van de ZW tot het verrichten van zijn arbeid. Bij besluit van 23 augustus 2010 is de ZW-uitkering van appellant beëindigd per

30 augustus 2010.

1.2. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen het besluit van 23 augustus 2010. Bij besluit van 17 november 2010 (bestreden besluit) heeft het Uvw de bezwaren van appellant ongegrond verklaard. Aan dit besluit ligt een rapportage van een bezwaarverzekeringsarts van het Uvw ten grondslag van 12 november 2010.

2. De rechtbank heeft het tegen het bestreden besluit ingestelde beroep bij de aangevallen uitspraak ongegrond verklaard en daarbij - kort samengevat - betekenis toegekend aan de bevindingen van de verzekeringsarts en de bezwaarverzekeringsarts. De rechtbank heeft in de door appellant in beroep overgelegde medische stukken geen aanleiding gezien om te twijfelen aan de zienswijze van de verzekeringsartsen.

3. In hoger beroep heeft appellant aangevoerd dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn psychische beperkingen en heeft daartoe gewezen op de door hem overgelegde informatie van zijn huisarts en zijn behandelend psycholoog. De functies die geduid zijn in het kader van de WIA-beoordeling zijn volgens appellant allen niet geschikt vanwege het aspect "samenwerken" dat in de functies voorkomt en waartoe appellant meent niet in staat te zijn als gevolg van zijn beperkingen. Verder is door appellant benadrukt dat hij een WSW-indicatie heeft en dat daarmee onvoldoende rekening is gehouden in deze zaak. Tot slot is informatie ingezonden van de psycholoog waar appellant sinds 8 december 2011 onder behandeling is.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Voor het wettelijk kader wordt volstaan met te verwijzen naar overweging 3 van de aangevallen uitspraak.

4.2. In de situatie van appellant geldt als "zijn arbeid" tenminste één van de in het kader van de WIA-beoordeling per 2 maart 2009 genoemde (en in de bezwaarfase bijgeduide) functies.

4.3. Ter beoordeling staat de vraag of het oordeel van de rechtbank kan worden gevolgd dat het Uvw appellant terecht met ingang van 30 augustus 2010 niet (langer) ongeschikt heeft geacht voor zijn arbeid.

4.4. Deze vraag wordt bevestigend beantwoord. De rechtbank kan worden gevolgd in het oordeel dat uit de ingediende gegevens niet kan worden afgeleid dat sprake was van medische beperkingen die appellant zodanig belemmerden dat hij op de datum in geding 30 augustus 2010 niet in staat was tot enige vorm van samenwerken. Volstaan wordt met verwijzen naar de aangevallen uitspraak en de rapportage van het Uvw van 15 september 2011.

4.5. Tevens staat ter beoordeling of het onderzoek dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt voldoende zorgvuldig is geweest en of de bevindingen en conclusies van dat onderzoek het bestreden besluit kunnen dragen. Daarvan is in de onderhavige zaak sprake. De bezwaarverzekeringsarts is in zijn rapportage van 12 november 2011 ingegaan op het door appellant ingenomen standpunt, dat ook in hoger beroep is gehandhaafd. In de rapportage is door de bezwaarverzekeringsarts gemotiveerd herhaald dat er geen aanleiding is om het bestreden besluit niet te handhaven.

4.6. Aan de stelling van appellant dat met de omstandigheid, dat hij over een WSW-indicatie beschikt, geen rekening is gehouden, kan niet de waarde worden toegekend die appellant daaraan toegekend zou willen zien. Zoals de Raad eerder heeft overwogen, CRvB 25 april 2012, LJN BW3814, komt aan een besluit tot toelating tot de doelgroep van de WSW, gelet op het gegeven dat hierbij een ander toetsingskader wordt gehanteerd dan bij een ZW-beoordeling, geen doorslaggevende betekenis toe.

Hoewel dit niet inhoudt dat daaraan ook niet elke betekenis kan worden ontzegd, volgt uit het hebben van een WSW-indicatie, die in de huidige situatie dateert van 2 november 2010 en die volgens de gemachtigde van appellant uitgaat van een forse urenbeperking, niet zonder meer dat het Uvw de medische beperkingen van appellant heeft onderschat. Deze stelling is op geen enkele wijze met objectieve, medische gegevens onderbouwd en slaagt daarom al niet.

4.7. Uit de gegevens van appellant, die afkomstig zijn van de psycholoog, komt naar voren dat hij daar sinds 2 december 2011 onder behandeling is. Weliswaar volgt uit die gegevens dat het op dat moment (20 februari 2012) niet goed ging met appellant en sprake was van een ernstige, chronische depressie, die zich in de loop der jaren heeft voorgedaan in een matige tot ernstige uitingsvorm. Maar hieruit kan niet worden afgeleid dat appellant op de datum in geding 30 augustus 2010 niet in staat was zijn arbeid te verrichten als gevolg van psychische klachten.

5. Uit 4.2 tot en met 4.7 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak komt voor bevestiging in aanmerking.

6. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Deze uitspraak is gedaan door M.C. Bruning, in tegenwoordigheid van M. Sahin als griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 14 december 2012.

(getekend) M.C. Bruning

(getekend) M. Sahin